

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κἀμμίαν ἀρχήν·

Ἔτος δεύτερον.

Ἀθήναι, 27 Αὐγούστου 1883

Ἄριθ 5 + 140

ΣΤΡΑΒΟΜΑΡΕΣ

Κατάντησαν νὰ κάνουν ζήτημα πολιτικὸ τὸ βγάλισμο τῆς παστριογαλλίδας ἀπὸ τὸ θέατρο μερικαῖς πατσαβούρες τῆς Ἀθήνας ποὺ θέλουν νὰ κάνουν πὼς τὰ ξέρουν ὅλα.

Ρε Καμπούρογλε, δὲν ἔφτυνες τὰ χέρια σου καὶ τὴ μαγαρισμένη πέννα σου δὲν τὴν βουτούσες καλλίτερα μέσα στοὺς δημοτικὸς ἀποπάτους, ὅταν ἔπιασες καὶ ἔγραψες γιὰ μιὰ παστρική ἐκείνο τὸ κοτσάμ ἄρθρο ;

Ρε, ἔχεις σὺ ἀδερφή, ἔχεις γυναῖκα, ἔχεις σὺ κόρη ; Ὅχι. Ποιὸς λοιπὸν σοῦδωκε τὸ δικαίωμα νὰ νομίζης, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος εἶναι σὰν καὶ σένα ξερὸ κορμὶ καὶ ὅτι δὲν φροντίζει γιὰ τὸν ἠθικὴ τῆς οἰκογένειάς του ;

Νομίζεις, ὅταν μιὰ κοινὴ γυναῖκα κάθεται στὰ θέατρα κοντὰ στὰς παρθένους πὼς δὲν εἶναι τίποτα ; Δὲν εἶναι τίποτα, λές ; Αἶ, τότε κύριε μὲ τὸ καπέλο, παντρέψου πρώτα, κάνε κορίτσα καὶ πάρε τὴ γυναῖκά σου καὶ τὰ κορίτσα σου καὶ πῆγαινέ ταις νὰ τῆς διδάξης τὴν ἠθικὴ μέσα στὰ παρθεναγωγεῖα τοῦ Γκαζ καὶ τῆς Περδικάρενας.

Ἄμ ἐσὺ Κορομυαλᾶ νοικοκύρης ἄνθρωπος δὲν ντρέπηκες νὰ γεμίσης τὴν Ἐφημερίδα σου μὲ τόσα ξεράσματα καὶ νὰ χύσης τὸ φαρμάκι σου ἐναντίον ἐνὸς ἀνθρώπου, ἀπλῶς γιὰτὶ θέλησε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον του ;

Θεώρησες τὴν διαγωγή τοῦ διευθυντῆ βάνουσο, καὶ ὅτι τάχα διατάραξε καὶ σήκωσε τὴν ἀγανάκτησι τῆς κοινωνίας. Κολοκύθια στ' αὐτιά του, μαγκούφη.

Θέλεις νὰ ὁμιλήσης σὺ περὶ καλῆς συμπεριφοράς ; Αὐτὸ τὸ δικαίωμα δὲν τὸ ἔχεις. Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα σὺ νὰ ὁμιλᾷς γιὰ εὐγενῆ συμπεριφορά, σὺ, ὁ ὁποῖος ποδοπάτησες καὶ ἔδειρες καταμεσῆς στὸ δρόμο τὸν μακαρίτη καὶ γέρο καθηγητὴ Κουμπιτόρη. Ἐκείνη ἡ βάνουση διαγωγή σου διέγειρε τὴν ἀγανάκτησι τῆς κοινωνίας καὶ ὄχι τὸ βγάλισμο μιανῆς παλτογυναίκας ἀπ' τὸ θέατρο.

Ἔχετε τὴν ἀδιαντροπιὰ νὰ λέτε, καὶ ποῦ τὴν εἴξερε ἂν ᾔται κοινὴ, καὶ ὅτι σ' αὐτὴ ἀπάνω τὴ περίστασι πρέπει νὰ φέρουν ὅλαις ἢ ἄλλαις γυναῖκες ἐπιγραφές, ὅτι εἶναι τίμιαις.

Καὶ δὲν ξεστραβόνεστε νὰ δῆτε, ὅτι πραγματικῶς ὅλαις ἢ τίμιαις γυναῖκες φέρουν ζωγραφισμένην στὰ κούτελά τους

τὴν λέξι τιμῆ, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἀόρατης ἐπιγραφῆς βγάζετε σεῖς καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὸ καπέλο ὡς τὴ γῆ ;

Λέτε πὼς δὲν εἶναι τίποτα τὸ νὰ κάθονται κοντὰ στῆς οἰκογένειάς μας καὶ Μαγδαλινές ; Ἔτσι αἶ ; Τότε λοιπὸν νὰ πάμε νὰ φέρωμε ὅλα τὰ μπορτέλα τοῦ Περαῖα νὰ γεμίσωμε ἀπ' αὐταῖς τὰ θέατρα, καὶ καταμεσῆς στὰ τάγματα καὶ συντάγματα αὐτῶν τῶν Μαγδαλινῶν πηγένετε τότες νὰ θροναῖσете σεῖς τῆς κόρες σας καὶ γυναῖκές σας.

Τί λὲν ρε κενέφια οἱ ἀστυνομικοὶ νόμοι ; Λὲν ὅτι ἐπιτρέπεται στὰ θέατρα καὶ στῆς ἐκκλησίαις νὰ πηγαίνουν ἢ κοινές γυναῖκες ; Ὅχι. Ἔχει τὸ δικαίωμα ἡ ἀστυνομία νὰ τῆς βγάλῃ ὄξω ; Ναί.

Ἄκους ἐκεῖ, προσέβαλε, λέει ἡ ἀστυνομία τὴν ὑπόληψι μιανῆς φοράδας, γιὰτὶ τῆς εἶπε, κυρία βγῆτε ὄξω. Προσέβαλε τὴν ὑπόληψι, ἀκούτε σεῖς, τὴν ὑπόληψι, καὶ βρέθησαν οἱ ἰππότες Κορομυαλᾶς Καμπούρογλους καὶ ἕνας ξεκουτιάρης νὰ σώσουν τὴν ὑπόληψι τῆς ἀδικουμένης Μαγδαλινῆς. Πρίτε τὰ πλάρια.

Βρὲ τί θὰ πῆ ὁ κόσμος, τί θὰ ποῦν καὶ οἱ ξένοι, ὅταν διαβάξουν στῆς ἔφημερίδες σας ἄρθρα ἀπάνω σὲ ἄρθρα, καὶ δοῦν ὅτι οἱ ἐφημεριδογράφοι τῆς Ἀθήνας κατάντησαν νὰ κάνουν ζήτημα πολιτικὸ ἕνα κάζο μιανῆς Μαγδαλινῆς ;

Καὶ ἔπειτα φουρκίζομαστε ὅταν στὴν Κ.λεῖω ὀνομαζῆ ἕνας ἀχρεῖος ἀνταποκριτὴς τῆς τῆς Ἀθηναϊκαῖς ἔφημερίδες πορνογραφικαῖς. Μήπως δὲν κατάντησαν καὶ κάτι χειρότερες ;

Βουλῶστε τὰ στόματά σας, σωπάτε κενέφια, γιὰτὶ ὁ κόσμος πλέον σας ἀηδίασε.

Ἡ γειτονιὰ τῆς συνοικίας ποῦ εἶναι κεῖ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸ ἀρτοποιεῖο κατάντησε ἀληθινὴ ἐλεύτερη Κέρκυρα, κεῖ κάθε ἕνας κάνει τοῦ κεφαλιοῦ του, τὰ δὲ κορίτσα δὲν κοιτοῦν οὔτε νὰ ξεμυτίσουν ἕνεκα τῆς πολιτορχίας μερικῶν κοκκόρων. Ἄλλο μέσο σωτηρίας δὲν ὑπάρχει γιὰ τοὺς νοικοκυρέους αὐτῆς τῆς γειτονιάς, παρὰ νὰ στέλνεται κεῖ ταχὺ καὶ κάθε νύχτα περιπολία ἀπὸ κλητῆρες.

Τώρα ὅτι δὲν θὰ γίνῃ τίποτα ἀπ' αὐτὰ ποῦ γράφομε, αὐτὸ τὸ ξέρομε, ἀλλὰ ἄς τὸ γράψωμε καὶ ἀπὸ κεῖ ποῦ δὲν ἐλπίζει κανεὶς κἀμμιά φορὰ βγαίνει τὸ καλὸ.

Κεξ από κάτω από τή καμάρα του Ειρηνοδικείου της Βορείου Πλευράς, υπάρχει ένα ωραίο κορίτσι που τον λέν Ρετοίνα, αυτό το κορίτσι δίνει το κάθε φίλημα για μια πεντάρα και για μια δεκάρα ή και δεκαπεντάρα. Όποιος δέ το φιλήσει ροδοκοκκινίζει σαν τραντάφυλλο. Δεν με πιστεύετε;

Κρεμοτακιστήτε και πηγαίνετε και πηχτε να με πιστέψετε. Απ' αυτή τή Ρετοίνα κερνώτανε και οι άρχαιοι άθάνασοι Θεοί και γινότανε άθανάτωτεροι.

Όσοι λοιπόν κρυσπατέρες τρέξετε πριν τó μάθουν και τó σώσουν.

Νούμερο πρώτο και ο λόγος για τήν Μεγαλόχαρη τήν Τηνιακιά.

Αυτή τήν εκκλησία τήν διοινα ως καθώς ξέρετε μια επιτροπή από επιτρόπους, αυτοί δέ οι επιτρόποι είναι διαρισμένοι σε δύο κόμματα.

Και τó μόν ένα κόμμα λέγεται τής δεξιάς σακκούλας, τó δέ άλλο τής αριστεράς, ό,τι δέ κάνει τó ζερβί τó χέρι του ενός επιτρόπου δέν πέρανε γαιμπάρι τó δεξι τού άλλου επιτρόπου, σημειώσετε δε ότι προχτές στο πανηγύρι τόσο ήταν διαρισμένα τά δυό κόμματα των αγαθών επιτρόπων, ώστε οι πανηγυριώτες περιμεναν δέν ξέρω πόσους ώρες ως που να φτάσουν οι επιτρόποι και άνοιξουν όλοι μαζί τήν εκκλησία, γιατί δέν πιστεύατανε ο ένας τόν άλλο να μπή μονάχος μέσα.

Είναι αλήθεια, ότι σε κάθε πανηγύρι στέλνει ή κυβέρνησι και ένα επόπτη, όποιος τόσο άχρηστος είναι και τόσο άσχηρος στής εισπράξεις, ώστε θέλουν να πουν, οι ιδόντες, και μαρτυρήσαντες, ότι ένας πέτοιος επιτρόπος μια φορά σηκωνόμμενος από τó παγκάρι και βγαίνοντας τή μπόρτα έπεσαν από τά μανίλια του τά χαρτονομίσματα που είχε χωμένα μέσα μαύσο για να μη χαθούν.

Τόσο δέ οι επιτρόποι άχαπούν και φροντίζουν για τó καλό τής εκκλησίας, ώστε θεωρούν τήν περιουσία της σαν δική τους περιουσία, και γι' αυτό προτιμούν αντίς άριστώματα και τόματα να προσφέρουν οι προσκυνηταί καλλίτερα χρήματα, σαν πιο εύκολο μεταχειρίστα που είναι. Ναι, δέν σάς λέω, δέν τούς βλάπτουν και τά χρυσάρικα, και τά ασήμια, και τó λάδι, και τó κερι, γιατί κι' αυτά τά ξεκάνουν σε

μερικούς μεγαλόχαρους Συριανούς χρυσοφούς και άλλους θαυματουργούς, συφρατζίδες για ένα κομμάτι ψωμί, αλλά πάντοτε ο παρξς είναι πιο ευμεταχειρίστος, δηλαδή να πούμε έτσι, γλυστρά από τά χέρια χωρίς να φαίνεται.

Μερικοί μάλιστα φαυλοτάδες θέλουν να πουν, ότι οι επιτρόποι τής Μεγαλόχαρης είναι και ταχιδακτουλογοί σαν τόν Φραντζή, αλλά αυτό ακόμα δέν είναι βέβαιο. Ναι μόν κάμια φορά κέτι σχολαρχικάκια διαμαντένια ή δαχτυλιδάκια προιλαντένια γίνονται άφρατζα, αλλά αυτό δέν τó ξέρομε, μπορεί να τής άρέσουν και να τά κλέρη ή Παναγία, ή να πέφτου μονάχα τους μέσα στο άγίασμα τήν ώρα που θαυματουργή ή Μεγαλόχαρη τής. Και μήπως μικρό θαύμα είναι να χαθή από μπροστά από τά μάτια σας ένα πράγμα; Έπειτα μήπως πέν και λίγοι λωποδύτες;

Θά πητε, ότι οι λωποδύτες δέν πιάνουν μπάζα μπροστά σε μερικούς επιτρόπους μερικων εκκλησιών, αί αυτό πλέον δέν τó ξέρομε.

Άλλα και πάλι θα μου πητε, τί είναι αυτά τά άόριστα πράγματα που σάς γράφω, και γιατί δέν σάς λέω όρισμένη κάθε πράξι και κάθε κάωμα, που να τούς καμωθή και να σκάσουν.

Α σιγά σιγά. Όταν πάτε στο μελόδραμα του Λεπλεπιτζή, πώς διάλο τον λέν, μέσα του, αρχίζει πρώτο ή μουσική και παίξει μιναχή της και έπειτα αρχίζει τó μελόδραμα. Αυτό λοιπόν τó παιζιμο τής μουζίκας που γίνεται στην αρχή λέγεται προανάκρουσμα, ούτω πως λοιπόν, και μετ' ή' αυτά τά άόριστα που γράφομε, είναι τó προανάκρουσμα, σ' άλλα δε φύλλα θα έρθωμε και τά όρισμένα, για να μάθετε και σπουδάξετε καλά τί θα πη ρωμνησούνη.

Καινούργια πάλι χαβαντίσια έχομε από τόν Ισθμό του κοψήματος τής Κόρινθος. Έμένα από μιάς κι' αρχής καθόλου δέν μ' άρεσαν τά μουτρα αυτού του στρατηγού Τουρ, μου φάνηκαν σαν μουτρα κυτοπονήρου ανθρώπου, ό όποιοι άνοίγει δουλειας για να κερδίση όπως κι' όπως και χωρίς να έχη κάμια σκουτούρα άν τήν δουλειά που άρχισε θα τήν βγάνη πέρα.

Σας έγραφα προχτές ότι ή κυρία έταιρία τής τομής του κοψήματος, κόψιμοι να τούς πιάση και τούς θερίση τούς μα-

Για να πίνη νερό του είχε ένα ιδιαίτερο κανάτι και άν κάμια φορά τόν πιάκανε και έπινε από τó κανάτι τó δικό της, του έλεγε να πείση φράγούσα στα χείλια του να μη μπορή να πη νερό σ' όλη του τή ζωή, έπειτα δέ έπιανε και έπλυνε τó κανάτι με σαπουνάδα καλά καλά και έπειτα έριχνε άγιασμό.

Που να πατήση γάτα μέσα στη κουζίνα, γινότανε θηριό, τήν κυνηγούσε ως τή ξόπορτα με τή σκούπα.

Όυτε γουρουνίσιο κρέας έτρωγε, γιατί είναι ακάθατο ζωο, ούτε αυγά, γιατί λέει τρών ό,τι βρούν και κόπρια και σκουλήκια και τά λοιπά.

Τό κρέας τó έπλυνε πάντοτε, και από τó μάδισε από δώ, κόψε και πέταξε από κει, καταντούσε να άρηνη τó μισό κρέας για φαγει.

Ζύμινο ή ίδια τó ψωμί, γιατί ανατριχιάζε ακούοντας ότι οι ψωμάδες τó ζυμώνουν με τά πόδια και τρέχουν οι ιδρωτές μέσα στη ζύμη.

Ήτανε θεοσεβούμενη και έτρεχε και κινηγούσε του; παππάδες στο δρόμο άν τούς πετύχενε και τούς τραβούσε από τά ράσα για να τούς φιλήση τó χέρι.

Τό λάδι του καντυλιού, όσάκις φοραίς τó έπλυνε, άνοιγε ένα λάκκο και τύρριχνε μέσα και έβαζε στο λάκκο από πάνω και ένα καλαμάκι για σημείο και για να ξέρη τó μέρος να μη τύχη και τó πατούσε.

Άμα έβλεπε κάμια φορά δαγκονιά ψωμί κάτω τó έπερνε και τó φιλούσε τρεις φοραίς και τó έχωνε στο τοίχο.

σκαρδαδες, είχε κέτι χαρτιά με τά όποια έπλήρωνε τούς εργάτας αντίς για μονέδα, και τά όποια τά έλεγε πως είναι μονόπραγκα και δίπραγκα και ίσως και άναπολεώνια, και ότι αυτά τά χαρτιά τά μάζεψε.

Αυτό ήτανε αλήθεια, αλλά ξέρετε τί έκανε τότε, εύγανε άλλα καινούργια. Θα ρωτήσετε και γιατί τάχα μάζεψε τά παληά και εύγανε καινούργια; Δεν τó καταλαβαίνετε τάχα ή κάνετε τόν μπουφο; Για να βρίσκεται σε δουλειά. Άλλ' όχι, δέν είναι αυτό, είναι κέτι άλλο. Τι; Να, κέτι τσερκια τής μπάτσικας εύγαναν ίσα με δέκα χιλιάδες ψεύτικα χαρτιά, (λέγω ψεύτικα σάματις τής έταιρίας είναι αληθινά), και έκαναν τή δουλειά τους με ψεύτικη μονέδα σαν τήν έταιρία, και ένεκατούτου τά συμμαζεψε.

Άλλά δέν είναι μονάχα αυτό, τó σπουδαιότερο είναι, ότι μάζεψε κέτι τóσοους εργάτας όχι μόνο από τήν Ελλάδα αλλά και από τήν Ιταλία, Γαλλία, Μαυροβούνη, Τουρκία, Αρβανιτιά και λοιπά, και τούς έχει τούς ανθρώπους και τούς φορξ από τή πείνα, και ούτε να φύγουν μπορούν ούτε να μείνουν.

Αντίς για παράδες τούς δίνουν στουπόχαρτα να φέν, και τó χειρότερο από όλα μισοέπαψαν και τής εργασις για να κάνουν λεί τόν ισολογισμό πόσα έφαγαν, πόσα έκλεψαν, και πόσα μένουν για να συφροποιήσουν, και δια τούτο έπαψε από τή δουλειά τούς μαραγκούς, τούς ναύτας και κέτι άλλους.

Τά όποια άντικείμενα τής κουβέντας μας, είναι αρχή πως τά σκάτωσε ή έταιρία και τάφαγε τά έκκατομμύριά της.

Κοντά σ' αυτά πληρώνει και τούς εργάτας κάθε άνάμισυ μήνα σάματις οι άνθρωποι να ήναι σπουργίτια, να ζήσουν σαν τά πετεινά του ουρανού, που έππε ο Χριστός, πως τρέφονται από τή τροφή που τούς ρίχνει ο Θεός.

Αν ζούσε στής μέραις μας ο Χριστός δέν θαλεγε μη μεριμνάτε δια τήν αύριο, αλλά θα έλεγε, κυτταξετε, από τó πρωί τί θα φάτε τó μεσημέρι, ή κυρία όμως έταιρία του Ισθμού έννοει να εφραμώση τó Ευαγγελικό ρητό κατά γράμμα, και έπειδή ο Χριστός ένήστεψε στην έρημο σαράντα μέραις προσευχόμενος, έννοει αυτή ν' άρηνη σαράντα μέραις νηστικους τούς εργάτας και να εργάζωνται κιόλας, κι' αυτό τó κάνει, όχι

Έκανε και τή γιάτρεια, ήξερε και έξορκισμούς, είχε φυλαχτά και χίλια δυό άγίασματα. Τó αντίδωρο τής μεγάλης Παρασκευής τó φύλαγε όλο τόν χρόνο καθώς και τήν λαμπάδα του έπιταφίου.

Βαστούσε τó τρίμερο των πρώτων μερών τής σαρακοστής και δέν έτρωγε παρά μόνο ξηρά σόκα.

Τό βράδυ όταν κοιμότανε έκανε χίλιους σταυρούς στο προσκέφαλό της, δέν έλειπε δε από τή προσευχή της πάντοτε και ή προσευχή.

Άγιά Μαρίνα μάρανε τó μισμίδ, τó σκορπιδ και τó κακό τó σιμισμίδ.

Και έκανε και τρεις κόμπους στο μαντύλι της και τ'όχιζε από κάτω από τó προσκέφαλό της, και έλεγε ότι μέσα σ' αυτούς τούς τρεις κόμπους ό,τι είχε δεμένα όλους τούς διαβόλους.

Φορούσε στο λαιμό της από μέσα από τó πουκάμισο ένα πέταινο χαίμαλι τριγωνικό εις τó όποιο μέσα είχε ραμένη μια πετραδίτια που έλεγε πως ήτανε κομμάτι από άστροπελέκι για να μην τήν πιάνη τó άστροπελέκι.

Όταν άστραφτε σηκονότανε και άρχιζε τή προσευχή της και έστρωνε με τó κούτελό της τής πλάκας τής κουζίνας.

Από έρωτοδουλειας δέν σήκωνε, όχι για τόν έαυτό της, γιατί ήτανε γρηά, αλλά για τήν Μουσίτσα. Πώ, πώ, τήν είχε μη στάξη και μη βρέξη.

Η Μουσίτσα δέν είχε μάνα, μάνα είχε όχι τή μάνα της,

πρός βλάβην των φτωχών εργατών, αλλά προς ωφέλειά τους πρώτων για να μάθουν να μη τρών, και δεύτερο δια να γίνουν στοκοφύσα και τούς μπαλασώσαμε και τούς καθίσωμε για μούμιας στο μουσειο.

Μπαγαπόντες, μπαγαπόντες, που μας ξεφορτοθήκατε στο κεφάλι μας.

Συμμαζευτήτε Τουρ και Τουρένα και κυττιξετε να μη άδικάτε τόσο κοσμο, πριν μάθετε τί θα πη, ελληνική δυναμίτις.

Δέν μας φτάνει ή φτώχεια μας, μόνο ήρθατε και σεί: να μας πάρετε τή ψυριασμένη σκούρια που φορούμε στο κεφάλι μας. Έχω κι' άλλα.

Τό με αριθμό 562 φανάρι στο δρόμο του Λέκα ξεθυμείνε τó βράδυ και βρωμολογξ ό κόσμος, και για τόν κόσμο τόσο δέν με πειράζει που περνά από κει και βουλώνει τή μύτη του, όσο για ένα νοστιμοκόριτσο που κατοικη έκει και δέν μπορεί τó κακόμοιρο να βγάνη τó κεφάλι του από τó παράθυρο, να τó δώ και γώ μια στάλα κι' άς μη περω ποτέ μου από κει.

Κίριε Παπούδωφ, συμπολιτα, μ' όλαις τής φιλικίας που δέν έχομε, θα χαλάσωμε τής φιλικίας και τόν πατριωτισμό, άν δέν διατάξης να τó στείάσουν. Θα τó πώ και τής κυρίας Παπούδωφ τó γένος Βαρβάκη να πη τής δούλας να μη σου δώση τó πρωί καφε με γάλα. Νέτα σκέτα.

Πρός τόν κύρ έπι τής άπαιδευτου παιδείας ύπουργόν. Κύρ Βουλπιώτη, ό καλός κυβερνήτης δέν είναι καλός μόνο με τά λόγια αλλά και με τά έργατα, και συ ως τότε περιορίστηκε μόνο σε λόγια και φούμαρα.

Έχομε τή φοβερή ληστεία των βιβλιών τά όποια, για να γεμίζουν οι δασκάλοι τής σακκούλες τους αλλάζουν κάθε λίγο και λιγάκι προς μεγάλο θρήνο και όδυρμό τής φτωχολογιάς. Κοντά δε σε αυτή τή τρομερή φορολογία έχομε και τήν άλλη τήν φοβερότερη, τά διδακτρα.

Εις τó Πανεπιστήμιο σπουδάζουν οι φοιτηταί τής δωρεάς, για να σπουδάξη δε ένας φοιτητής θα πη πως έχει και λίγα περχδάκια, και ό νόμος δε και τó σύνταγμα αυτό θαρρώ πως λέει, ότι στους Έλληνας ή παιδεία δίνεται με έξοδα του δημοσίου, αλλά έπειδή σε πολλά πράγματα τó δημοσίο κάμ-

αλλά τή γρηά μας δούλα, και γι' αυτό τήν έλεγε κυρά-μάννα, μανίτσα μάλιστα.

Τό μάτι της δούλευε παντού και εις όλα, και έπιανε καυγξ και με τή σωστή μάνα τής Μουσίτσας, και έλεγε, συ δέν είσαι μάνα τής κόρης σου, αλλά εγώ που τήν άνάθρεψα, και πρέπει να με ρωτήσης και μέσα όταν θα τήν παντρέψης, να δούμε τί γαιμπρό θα τής δώσης και άν ήναι και τής άρεσκείας μου.

Τέτοια ήτανε ή ψυχοκόρη τής οικογένειας του Φασούλα, τότε άς άρχίσωμε και τήν ιστορία του πιάνου.

Ό κύρ Φασούλας, ως καθώς είπαμε ήθε να σπουδάση τή κόρη του, και τήν κάνη φωστήρ στην εκπαίδευσι, έσπομένως έθυσίαζε λεπτά για όλα τά πάντα.

Μπορούσε λοιπόν να σπουδάξη τή κόρη του και τήν βγάνη σπουδασμένη χωρίς γινώσι του πιάνου; Γυναίκα χωρίς πιάνο όσο και άν ήναι σπουδασμένη, δέν είναι τίποτα είναι ξυλοσχίστρα, τó πιάνο τά κάνει όλα.

Βρήκε λοιπόν ένα δάσκαλο του πιάνου ό κύρ Φασούλας μας για να σπουδάξη τή κόρη του.

Τότε θα θυμάστε, ότι σάς είπα, ότι ή Μουσίτσα ήτανε φιλόμουςος, όπως τó λέν περι άρχαία ελληνικά οι χρυσογάδαροι, και έπομένως άγαπούσε τή μουσική και ιδίως τó πιάνο.

Α, αυτό τó πιάνο ήτανε ό Θεός της, και έλεγε, άς μάθω πιάνο και άς πεθάνω.

Κάθε πρωί ή Μουσίτσα μάς έτρωγε αυγά με τή ζάχαρη και πολλάκι; φοραίς έτσι ώμα, για να άνοιξη ό λαιμός της και μάθη να τραγουδξ, και άμα που έμαθε θα δήτε τί έπαθε.

(5) ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ
ΤΣΗ ΤΟ ΠΙΑΝΟ
Ητοι
Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ ΠΙΑΝΟΥ
Εΐ.

Αυτό θα πη να ήναι κανείς ξεγκάμένος άνθρωπος και να μη θυμάται τί θέλει να γράψη.

Παραδείγματα χάριν ξέχασα να σάς γράψω πως ή οικογένεια του Φασούλα είχε και δούλα ήγουν παρακόρη.

Η δούλα αυτή ήτανε ως πενήντα χρονών, παληό κόκκαλο, νοικοκυρά, άυστηρή, άγρια και πεισματάρα.

Έγαλούσε τόν κότμο άν κάμια φορά ό Φιλιόκος τής μετατόπιζε ένα πιάτο από κει που τó είχε τοποθετήσει, δέν τόν άφριε δε ούτε ψωμί να πιάση να κόψη, και άμα τόν έβλεπε στον ντουλάπι φώναζε από μακριά:

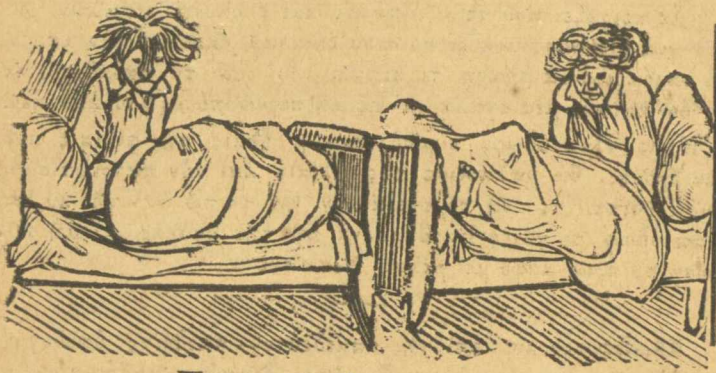
— Τί κανείς πάλι αυτό; Τό ψωμί πάλι χαρχαλεύεις. Άς τó κάτω δε σου κόψω γώ, μη τó λαίρηνη με τά χέρια σου. Νύρτικες πλόθικες τάχα μου και άπλυτος είσαι. Βρωμιάρη. Πξς και μου μαλάξεις τή γάτα και τόν σκύλο και έπειτα έρχεσαι να μου μαγαρίσης τó ψωμί. Θα σου τά σπάσω αυτά τά χέρια.

μία φορά δὲν ἐπαρκεῖ, ἔρχονται σὲ βοήθειά του αὐθορμήτως ἔχουν θεληματικῶς, κάμνοντας ἐταιρίαις ἐκπαιδευτικαῖς, νοσοκομεῖα καὶ ἄλλα διάφορα ἀγαθοεργὰ καταστήματα πρὸς συνδρομὴ τῆς φτωχολογίας.

Ἐνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα εἶναι καὶ τὸ Ἄρσάκειο, τοῦ ὁποίου ἴσα ἴσα ὁ μόνος σκοπὸς ποῦ χτίστηκε, εἶναι γιὰ νὰ μαθῆνουν λίγα κολλυβογράμματα τὰ φτωχοκόριτσα δωρεάν, γιὰ τὸν εὐγενῆ δὲ αὐτὸν σκοπὸ προσέφεραν καὶ προσφέρουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες σ' αὐτὸ τὸ κατὰστημα τῆς χιλιάδες μὲ τὴ χούφτα, ὡς ποῦ κατάντησε νὰ ἔχη τώρα περιουσία κουνητὴ καὶ ἀκούνητη τρία μελλεουνάκια.

Τώρα σὲ ρωτοῦμε, κύριε μὲ τὸ μεγάλο κεφαλι ὑπουργέ, ἐκτελεῖται αὐτὸς ὁ σκοπὸς τοῦ Ἄρσάκειου; Τῆ κακὴ τους φλάρα ἐκτελεῖται.

Στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον

Ρεῖ ἐδῶ θὰ μᾶς πεθάνουν ἀπ' τὴ πείνα.

Αὐτὸ λές πλέον πῶς δὲν εἶναι σχολεῖο ἀγαθοεργὸ ἀλλὰ λησταρχεῖο τοῦ Τάκου καὶ τοῦ Νταβέλη, ὅτι εἶναι ὄχι σχολεῖο ἀλλὰ πάγκα φορολογικὴ, διότι τόσο πολὺ αὐξήσαν τὰ διδάκτρα ὥστε κατάντησε τῶν φτωχῶν πλέον τὰ κορίτσα νὰ μὴ μπορούν νὰ μάθουν δυὸ γράμματα, ν' ἀνοίξουν κι' αὐτὰ τὰ μάτια τους καὶ ζήσουν σὰν ἄνθρωποι καὶ μπορούσιν νὰ δώσουν καὶ στὰ παιδιὰ τους ὅταν γίνουν νοικοκυράδες μιὰ μικρὴ ἀνατροφή.

Κάθε χρόνο αὐτοὶ ποῦ διοικοῦν τὸ ἄθλιο αὐτὸ Ἄρσάκειο, ὅπως τὸ κατάντησαν νὰ γίνῃ, δὲσ καὶ αὐξάνουν τὰ διδάκτρα καὶ φέτος πάλι τὰ αὐξήσαν κατὰ πέντε δραχμαῖς, ὥστε ποῦ φτάσαν νὰ πληρώνουν στὴν ἀνώτερη τάξις τριάντα δραχμαῖς καὶ προπληρωτέαις μάλιστα τὸν μῆνα.

Σὲ ρωτοῦμε τώρα κύρ ὑπουργέ, αὐταῖς τῆς τριάντα δραχμαῖς ποῦ θὰ τῆς βρῆ νὰ τῆς πληρώσῃ ἕνας φτωχὸς οἰκογενάρχης ποῦ σκουπίζει τὸν ἰδρωτὰ μὲ τὸ μεγάλο δάχτυλο γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ κερβέλι νὰ ζήσῃ τὴν πεινασμένη φαμῆλια τουὰ

Θὰ μᾶς πῆς ἂς μὴ μάθουν τὰ κορίτσα του γράμματα. Ἐτσι; Ἄμ ἴσα ἴσα ὅλα τὰ ἔθνη καταγίνονται ν' ἀναπτύξουν καὶ ν;

Κηφήνες.

Θεὲ πότε θὰ πῆσῃ τὸ ὑπουργεῖο πεθάνομε τῆς πείνας.

ἐκπαιδεύσουν τὸν χαμᾶλη καὶ φτωχὸ Λαό, γιὰτὶ ὁ πλοῦσιος ἔχει παράδες καὶ μπορεῖ νὰ σπουδάσῃ καὶ στὸ Παρίσι καὶ στὴ Τάντοβα.

Μετακόμισι ἐπίπλων σύμφωνα μὲ τὸ, ἀλλήλων τὰ βάρη βασταίνει.

Πές μας στὴ Παναγία σου, αὐτὰ τὰ μελλεούνια ποῦ ἔχει στὴ πάντα τὸ Ἄρσάκειο, τί θὰ τὰ κἀνῃ καὶ γιὰτὶ τὰ φυλάξῃ; Ἄντις νὰ τὰ κατεβάξῃ τὰ διδάκτρα γιὰτὶ τ' ἀνεβάξῃ κάθε χρόνο; Νὰ σᾶς πῶμε μεις τὸ γιὰτὶ.

Διότι ὁ βουλγαρόφρονας Δήμητσας καὶ κάτι ἄλλοι μαγκούφιδες δασκάλοι ἔχουν τὴν ἀναίδεια νὰ λέν στὰ φτωχοκόριτσα.—Βρωμοῦσες, δὲν ἔχετε νὰ φορέσετε πανὶ στὸ κορμί σας καὶ μᾶς θέλετε νὰ μᾶς γίνεταὶ καὶ σπουδασμένες. Καὶ ἂν μάθετε ὅλαις σεις ἢ ζητιάνες γράμματα ποῦ θὰ βροῦμε μεις δοῦλες!

Ἄχρητοὶ φωτισθέστες μὲ τί δικαίωμα σεις ἀνοίγετε τὸ βρομὲρό σας στόμα καὶ βρίζετε ἀκριβῶς τὰ φτωχὰ κείνα κορίτσα τὰ ὁποῖα ὡς δασκάλες διαδίνουν στὰ πέρατα τῆς Ἀνατολῆς τὰ φῶτα καὶ τὸν πολιτισμὸ;

Ρεῖ ἀπογυμνάστηκες σὺ;

— Βεβαίότατα. Μοῦδωκαρ τὴ μπαγιονέτα καὶ μοῦπαρ, ἀειτε εἶσαι ἀπογυμνασμένος.

Ἄκουσε, ὑπουργέ, ρίξε ἕνα μάτι στὸ ελεεινὸ καὶ τρισάθλιο αὐτὸ Ἄρσάκειο, καὶ πές στους λησταρχοὺς ποῦ τὸ διοικοῦν. Στόπ, ποῦ πᾶτε, τί κάνετε δῶ, πῶς γδύνετε τὴ φτωχολογία; Κάτω τὰ λίμπρα σας.

Θὰ τὸ κἀνῃς; Ἄμ' δέ. Δὲν μᾶς λές τότε πῶς εἶσαι καὶ σὺ ἕνα κουφαιδόνι καὶ ὑπουργὸς τοῦ ἀεροκαπανίσματος.

Στὸ διάολο λοιπὸν καὶ σὺ, καὶ ἂν δὲν σ' ἀρέσῃ, σύρε καὶ πᾶρα πέρα.

Εἰς τὸ Πρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων πωλεῖται σῶμα τοῦ Ἀσμοδαίου ἀπὸ τὴν δευτέρα ἐκδοσι ὡς σήμερα εἰς τιμὴ πολλὴ συμφεριστικὴ.